

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 97/2012
21.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.Т. и др., због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 713/12 од 22.10.2012. године, подигнутом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 810/12 од 20.03.2012. године, у седници већа одржаној 21.11.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 713/12 од 22.10.2012. године подигнут против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 810/12 од 20.03.2012. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К.35/11 од 16.01.2012. године оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени и то окр. М.Т. на казну затвора у трајању од осам месеци, а окр. Д.Т. на казну затвора у трајању од шест месеци.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крушевцу и бранилаца окривљених, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 810/12 од 20.03.2012. године, уважавајући жалбе бранилаца и по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду и окривљене М.Т. и Д.Т., на основу члана 355. тачка 1. ЗКП, ослободио од оптужбе за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, док је жалбу Вишег јавног тужиоца у Крушевцу одбио као неосновану.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 810/12 од 20.03.2012. године, Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 713/12 од 22.10.2012. године, због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 246. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев уважи и утврди да је другостепеном пресудом повређен закон у корист окривљених.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 422. ст. 2. и 3. ЗКП, одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца, окривљених М.Т. и Д.Т. и бранилаца, адв. М.К. и адв. Б.Л., на којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости подигнут, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Другостепени суд је окривљене ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, налазећи да опис делатности окривљених дат у првостепеној пресуди не садржи сва битна обележја кривичног дела које је окривљенима стављено на терет нити неког другог кривичног дела. Према ставу другостепеног суда, окривљени М.Т. је по занимању дипломирани фармацеут и власник апотеке Т. која је уредно регистрована за промет и продају поред осталих и лекова који садрже опојну дрогу. Како кривично дело из члана 246. став 1. КЗ врши онај ко неовлашћено стави у промет препарат проглашен за опојну дрогу, то у радњама окр. М.Т. нема елемената тог кривичног дела јер је окривљени тродон легално набавио, али само није испоштовао законску процедуру када је лек ставио у промет, што, по ставу Апелационог суда, може бити само прекршај, а не и кривично дело. Када је реч о окр. Д.Т., према ставу другостепеног суда у њеним радњама се евентуално могу стећи обележја неког другог кривичног дела, јер је за промет лекова у апотеци одговоран квалификовани фармацеут, а окривљена је по занимању хемијски техничар, дакле, нема својство службеног или одговорног лица па тиме и не може бити извршилац кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ због тога што је као продавац у апотеци продала кутију од 20 капсула тродона, без обавезног лекарског рецепта, без евидентирања на каси и по цени вишој од прописане.

Према ставу јавног тужиоца изнетом у поднетом захтеву за заштиту законитости, овакав закључак другостепеног суда је погрешан, јер управо начин на који је у конкретном случају лек стављен у промет представља неовлашћено стављање у промет, чиме су остварена обележја кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ. У том смислу тужилац се позива на одредбу члана 7. Закона о производњи и промету опојних дрога, затим одредбу члана 86. Закона о здравственој заштити као и на одредбу члана 46. став 3. Закона о лековима и медицинским средствима.

Стоји чињеница да је одредбом члана 7. став 3. Закона о производњи и промету опојних дрога, између осталог, прописано да промет на мало лекова који садрже опојне дроге могу, под прописаним условима, вршити и предузетници који су регистровани за промет лекова, као и да је одредбом члана 86. став 1. тачка 2. Закона о здравственој заштити прописано да је фармацеуту забрањено да изда или прода лек без рецепта, а чији је режим издавања на рецепт и, најзад, да је одредбом члана 46. став 3. Закона о лековима и медицинским средствима прописано да се лекови који садрже опојне дроге или психотропне супстанце издају у складу са специфичним режимом издавања одређеним у дозволи за њихово стављање у промет.

Међутим, код тумачења члана 46. Закона о лековима и медицинским средствима, који је важио у време предузимања предметних радњи, поред става 3. члана 46. на који се јавни тужилац позива у захтеву и који регулише начин издавања лека који садржи опојну дрогу, треба имати у виду и став 5. истог члана, којим је генерално прописан одређени вид забране, односно да се лекови не могу издавати, односно, продавати противно условима и режиму издавања лекова утврђених у дозволи за њихово стављање у промет. Одредба члана 46. став 5. наведеног закона, дакле, генерално уводи одређени вид забране у погледу начина стављања у промет лекова наведених у ставовима 1, 2, 3. и 4. члана 46, због чега се ни одредба члана 46. став 3. овог закона, не може посматрати изоловано.

С обзиром на то да је одредбом члана 146. наведеног закона, која регулише прекршајну одговорност, у ставу 1. тачка 3, између осталог, прописано да прекршај постоји ако се врши промет лека и медицинског средства противно одредби члана 46. став 5. истог закона, а да је одредбом члана 149. став 1. истог закона предвиђена прекршајна одговорност ако овај прекршај учини предузетник (власник апотеке), то, по налажењу Врховног касационог суда, произилази закључак да радња окривљеног у чијој је апотеци лек издат супротно напред наведеним одредбама има обележја прекршаја, како је то правилно закључио другостепени суд и то прекршаја из члана 149. став 1. у вези члана 146. став 1. тачка 3. у вези члана 46. став 5. Закона о лековима и медицинским средствима.

Поред наведеног, треба имати у виду и то да је 07.05.2010. године донет нови Закон о лековима и медицинским средствима („Службени гласник РС“ број 30 од 07.05.2010. године) који је важио у време доношења првостепене и другостепене пресуде и који у члану 51. даје класификацију лекова односно одређује режим издавања лекова и то као лекове који се издају уз лекарски рецепт (став 1. тачка 1.) и лекове који се издају без лекарског рецепта (став 1. тачка 2.).

Члан 52. овог закона одређује лекове који се издају искључиво уз лекарски рецепт, док члан 53. истог закона уводи подкатегорије ових лекова и у ставу 2. тачка 1. говори о лековима који садрже супстанце које спадају у опојне дроге или психотропне супстанце.

Одредба члана 55. став 1. истог закона прописује изричиту забрану издавања односно продаје лекова супротно извршеној класификацији лекова у складу са чланом 51. – 54. истог закона, односно супротно режиму издавања лекова утврђеном у дозволи за лек.

Одредбом члана 220. Закона о лековима и медицинским средствима („Службени гласник РС“ број 30 од 07.05.2010. године) која регулише прекршајну одговорност, у ставу 1. тачка 1. као прекршајна радња предвиђено је издавање односно продаја лекова у супротности са режимом издавања лека утврђеног у дозволи за лек, како је то начелно прописано наведеном одредбом члана 55. истог закона, док су у члану 221. став 1. истог закона као прекршај прописане и наведене радње из члана 220., ако је исте учинио предузетник, па би се, самим тим, у конкретном случају и радило о прекршају из члана 221. став 1. у вези члана 220. став 1. тачка 1. Закона о лековима и медицинским средствима („Службени гласник РС“ број 30 од 07.05.2010. године).

Имајући у виду све наведено и чињенични опис радње окривљених описан у изреци другостепене пресуде, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд у овом конкретном случају правилно нашао да су окривљени предузетим радњама учинили прекршај (дакле и по закону важећем у време предузимања радњи и по касније донетом закону у време пресуђења), а не кривично дело, те да је правилно применио кривични закон када је окривљене М.Т. и Д.Т., на основу члана 355. тачка 1. ЗКП ослободио од оптужбе да су као саизвршиоци извршили кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ. Стога Врховни касациони суд наводе захтева за заштиту законитости о учињеној повреди кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези члана 246. став 1. КЗ, оцењује неоснованим.

Из изнетих разлога, на основу члана 424. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник

Председник већа

Драгана Вуксановић,с.р.

судија

Бата Цветковић,с.р.